

[Aksel Larsen.]

for nødvendigt at sige om Henzestrejken og de bemærkninger om Henzestrejken, der er fremkommet her, men jeg er nødt til at tilføje, at jeg ventede med nogen spænding på forhandlingen i dag, på forespørgslenes begrundelse og på, hvad man under debatten ville foreslå. Sådan set burde man vel ikke have været i tvivl, for der står i forespørgslen, at man vil have at vide, hvad ministeren agter at foretage sig for at sikre, at arbejdere ikke udsættes for Arbejdsgiverforeningens organiserede boykot. Man burde naturligvis ikke være i tvivl, og det må så vel være forespørgernes mening, at her skal ministeren eller regeringen gribe ind og sørge for, at Arbejdsgiverforeningen ikke kan organisere boykot. Jeg tænkte mig den mulighed, at man havde givet forespørgslen den formulering for at bringe problemet til debat, og at man havde noget andet at sige her, men jeg forstår på den dagsorden, det ærede medlem hr. Alfred Jensen har foreslået, at det er faktisk det, man vil; man vil have, at regeringen skal gribe ind i sådanne forhold.

Det tror jeg man skal være meget forsigtig med at animere regeringen til. Vi har haft en del regeringsindgreb i konflikter mellem fagforeninger og arbejdsgivere, og de allerfleste af dem har været til skade for arbejderne, så erfaringerne viser, at man skal være varsom med at animere regeringen til indgreb i sådanne forhold.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen har ligesom de strejkende arbejdere rejst det spørgsmål, om boykot af arbejdere ikke strider mod den enkeltes adgang til frit erhverv, som er sikret gennem grundloven. Jeg tror, man skal gøre sig klart, at ét er de forskellige sikkerheder og friheder, befolkningen har i grundlovens paragraffer, noget andet er naturligvis, hvorledes de bliver praktiseret. Jeg ved blot, at hvis man forlanger, at ministeren skal sørge for, at arbejdsgiverne ikke kan proklamere boykot mod arbejderne i en faglig kamp, bliver konklusionen vel også den, at arbejderne ikke må blokere en arbejdsplads, så jeg kan ærlig talt ikke forstå, at man, hvis man vil varetage fagbevægelsens interesser, kan komme med sådanne ideer.

Nu har vi fået et forslag til dagsorden,

som jeg ikke her skal gentage ordret, jeg har kun hørt det oplæst, men jeg tager vel ikke fejl, når jeg siger, at konklusionen i den foreslåede dagsorden var den, at ministeren bør sætte ind for at få septemberforligets § 4 ophævet. Jeg tror ikke, det er ministerens sag at få ændret en overenskomst mellem De samvirkende Fagforbund og Arbejdsgiverforeningen. Det tror jeg man må lade fagbevægelsen om. Hvis man vil køre videre ad den linje, tjener det nærmest til at undergrave fagbevægelsen. Det vil nemt undergrave fagbevægelsen, hvis man siger til arbejderne: det er regeringen, det er staten, der skal ordne disse sager for jer. I skal ikke gøre det gennem jeres organisationer eller ved hjælp af jeres organisationer.

Jeg kan af den grund absolut ikke stemme for den foreslåede dagsorden. Jeg må endda erklære, at hvis den kommer til afstemning, er jeg nødt til at stemme imod den. Jeg kan ikke stemme for et dagsordensforslag, der gør denne sag til et regeringsspørgsmål, til et statsspørgsmål, og jeg henstiller til den ærede ordfører for forespørgerne, at han trækker sit dagsordensforslag tilbage. For det tilfældes skyld, at han ikke skulle være villig til det, skal jeg tillade mig selv at foreslå en dagsorden, som forekommer mig noget mere rimelig ud fra arbejdersynspunkter og ud fra fagbevægelsens synspunkt. Det er min mening, at fagbevægelsen er bedst tjent med, at der ikke er indgreb fra regeringen og fra lovgivningsmagten, når det drejer sig om fagretlige spørgsmål eller konflikter mellem fagforeninger og arbejdsgivere. Der har været sådanne indgreb, og jeg har sagt min mening om dem, men jeg tror, det er bedst, at sådanne indgreb undgås i fremtiden, og så tror jeg nok, at fagbevægelsen er i stand til at klare problemerne selv. Der vil ikke altid være enighed om de metoder, der skal anvendes. Der vil ikke altid være enighed om de mål, der skal nås, men jeg tror, man skal overlade det til fagbevægelsen. Jeg kan naturligvis godt i folketinget foreslå en dagsorden, der giver udtryk for min opfattelse, uden at jeg regner med at få den vedtaget, men jeg håber at få den vedtaget, således som jeg herved foreslår. Den lyder således: